

Л А С Т І В' Я Ч Е П Е Р О
(П О Е М А)

ВІРА ВОВК



РІО-ДЕ-ЖАНЕЙРО
2016

Обкладинка: ВВ

Авторка послувується правописом Г. Голоскевича

Усі права застережені

НИТКА ШОВКОВА

Крутись, веретено, крутись!

Прядися, нитко шовкова,
Ще рік, ще місяць, ще тиждень,
А може, тільки цю ніч,
Закидану зорями й нашою самотністю.

Стоїш без одягу й корони
В купелі місяця,
А твоє веретено пряде
Цю нитку шовкову,
Не знаєш: на багрянцю
Чи покривало труни?

Що важливе в житті,
Як пробігає хортом?
Який принесеш плодозбір,
Коли замахнеться коса?..

Юнак не питає,
Роздумує тільки старець,
Із сумом рахує
Розтрачені на пустоцвіт
Коштовні хвилини.

Різнобарвний цей світ:

Гори торкаються неба,
Провалля – мов брама пекла.

Ми вічно перед вибором путі:
Одних кличе оранка,
Інших – рулета,
Де легко виграти царство,
І програти життя.

Чорт і янгол на кожному перехрестю:
Вибери айстру, не самоцвіт.

ПІД МИРТАМИ

Де райські яблуньки й черешні
Любовно оточили малий дім,
Посеред саду бджоли мріють
Про медові корони рож.
Навшпиньки підійшов мороз
І різьбить папороть на шибах,
Бо коло вікон ходить сон.

У хаті два високі мирти
Закрили стелю, і тепер
Їх час цвітіння, а цвітуть
Щодев'ять років.

Кожна гілка

У сніжновидих зірочках.
Під тим зелено-білим дивом –
Колиска, а в колисці – Катря.

Бабуся накриває немовля
Пуховою периною, а дідो
Роздумує, що незабаром
Для внучки доведеться тесливати
Низенький столик і крісельце,
Бо діти, мов рижки і печериці,
Більшають на очах.

Сусідські діти, близнюки,
Андрійко і Микола, під вікном
«Червоне яблучко» співають
Малій пестунці.

Катрині батьки
Весь день на праці й прийдуть уночі,
Коли вона вже спить. Хіба відчує
Мамину руку, як обтулює
Її тільце від холоду.

Під миртами в зірчастім цвіті,
В убогості й щасливім мирі
Живе Катрусина сім'я.

ЛАСТІВ'ЯЧЕ ПЕРО

Хтось нам передає
Знаки якогось дивного,
Незнаного нам альфавіту,
Якоїсь ще не названої мови
І жде відчитання.

Вони нас потішають,
Нагадують якусь повинність,
Листком мигдалю,
Цвіркотінням сойки,
Бузковим запахом
Чи іншою дрібницею
Майбутнє розгортають.

Уважно слід читати
Ті вісті нам невідомих далин,
Щоб кожен день,
Мов писанка космацька
І наче вишивка на рукаві,
Горів порядком божеського взору
Й зіставленням чудесних барв.

Бабуся винесла на сонце
Чорняве білолице дитинча
Під перший цвіт весняного проміння,
А понад ними пролетів,

Мов з маківки розсіяні зернини,
Загін веселих ластівок.
В ту мить на пелену дитячу
Впало перо з пташиного крила.

- То добрий знак, - рекла бабуся,
Видно, призначено Катрусі
Літати з ластівками по світах.

- А ще й писати, може, вірші...
- Якби то соколине чи орлине...

Багато ластів'ячим не напишеш
Хіба якісь кришини...

- Відколи

Краса і мудрість на землі
Цуралася кришин? - промовив дід.

Минули осені і весни,
І попливли літа...

СЕРЕД МАКІВ

Зачароване дійство:
То метаморфози
З кучерів дивовижних
На небеснім мольберті.
То для Катрі театр
Невгамовного перевтілення,
Коли лежить серед маків
Горілиць до мандрівних хмар.

Які неймовірні картини
Розстеляє для неї небо!
Які там краї просуваються,
Одні після других чергують:
Собори стають палацами,
Палаці – мечетями,
Мечеті – мостами, замками,
Віядуками, базарами.

Там княже військо, в шоломах,
Здобуває ворожий терем,
Степом козацькі колони
Під звуки литавр пливуть,
Прапори лопочуть у вітрі!
Чайки на Порогах гуляють
До брам Царограда. Дніпро
Несе їх могутніми хвилями.

Орда облягає палату,
В полоні прекрасна Оксана!
Військо в погоні!
Відважний лицар рятує
З недоступної вежі бранку.
Кінчається дійство весіллям.

Усі події в театрі хмар
Мають весільне закінчення,
Бо небо не бажає сліз,
Крім тих, що росять город і поле
На добрий нам плодозбір.

КРИСЛАТИЙ ГОРІХ

Коли Катря сидить, наче птах,
На крислатім горісі,
Слухає шемору листя
Й перегуку серед хлопців
На плотах повноводої річки,
Тоді на листках нотеса,
На подіб'я зелених хвиль,
Набігають рядками
Чародійні знаки,
Писані не знати числою рукою.

І Катрі хочеться любовно
Обняти весь світ.

З горіха очам розстеляється
Родинна земля:
Лісисті гори, пасовиська,
Срібна бинда потока.
А під горіхом – левада
З багатством кваску, любистку
Й цвітучої конюшини.

Старенька жінка збирає
До кошика зілля лічниче.
Дівчата зі співом і сміхом
Плетуть святойванські вінки.

- Знайдіть нам, бабусю, те зілля,
Що від кохання лікує.
- Тобі непотрібне те зілля:
Кохання твоє, як метелик,
Від квітки до квітки літає.

Існує, одначе, те інше,
Й на нього немає ліку...

З крислатого горіха почувеш
Від старої збирачки зілля
Роздуми про життя...

ОКРУШИНИ

Зберімо разом
Ці округини зі столу
По бенкеті життя,
Непомітні для тих,
Хто від долі чекає
Цілого коржа.

Ці округини –
Тільки для вибранців,
Бо інші танцюють
Свій хорівід
Кругом золотого тельця.

Коли інші нехтують
Предківським зерном,
Як непотребом, пережитком,
Ми посіємо наші кришини,
Ачей зійде пшениця.

Злітають з неба золоті червінці
І крешуть іскри об високі скелі.
Танцюють мавки чорнобриві
В запасках з металевих ниток,
І топчуть запашне чатиння.

Тоді з гробів на цвинтарищі
Виходять легінями опирі,
Голодні на дівочу плоть.
«Красуні, утікайте з дебрів
У церкву, або хоч дзвіницю,
Ховайтеся аж до світанку!»

Параска все оповідає Катрі,
І страшно йти на цвинтар до могил,
Хоч славні предки там лежать,
Яким годиться нести квіти.
На Трійцю, прибрані свічками,
Могили Катрі не лякають
І своїм світлом тішать зір.

Катруся любить празники й весілля,
Де всі радіють цілий день,
І базари, де стільки барв
На ліжниках, хустках, веретах,
І стільки розписів чарівних
На дзбанах, на макітрах і мисках!

Хотілося б увічнити ті дієства
Буденного дитинства, що, на жаль,
Спливає, наче купіль дощана.

ПОВІР'Я

У навечір'я Святого Андрея
Дівчата збираються на ворожбу,
Де більше юного сміху, ніж віри.

У цебрик з водою вилитий віск
Має відкрити таємну долю,
Різні пояснення всіх веселять:
Галі дістався паша в тюрбані,
Значить, що жити буде в гаремі,
Як Роксоляна, паші жона;
Ксені – кіннотник вихросточубий,
Буде втікати з хати до корчми!
А що Катрусі ворожить віск?
Вилились мева і корабель,
Пальми високі...

Значить, поїде

Кудись у світи...

(Так, часом, навіть забаві вдасться
Клинопис долі відшифрувати...)

На Миколая усім під подушку
Невидна рука засуває гостинці –
Неважко дателя відгадати.
Аж ось для Катрі на порозі,
В лозовім кошику, – райські яблучка,
Та невідомо з чийого саду...

Святий угодник Миколай
Не підписався...

У вечір Маланки всі разом ідуть
Щедрикувати. На тичці – зоря.
Микола й Андрійко – журавлем і ведмедем,
Орися – циганкою, Катря – Маланкою.
Журавель курличе високим дискантом,
Ведмідь танцює,
Циганка, з домішкою веселих натяків,
Читає з долоні долю,
А Маланка бажає «сійся-родися»
Кожному дому.

Коли щедрувальники, уже над ранком,
Повертаються до родини,
Вони радісно несуть у душі
Новорічну надію.

РІЗДВО

У довгі вечори, після роботи,
Катруся з батьком при столі
З пацьорків, кольорової бібули,
Соломи й видутих лушпин яєшних
Вигадують прикраси на ялинку:
То ангелики, то зірки,
Жар-птиці, дивозвірі, ліхтарі,
Кораблики і жирандолі –
Усе, чого ніхто не знайде
На іншому дереві, звисає
Із запашних гілок ялинки.

Матуся в кухні вичаровує
Густу помаду з цукру й чоколяди,
Гнучку, як гума, що годиться,
Неначе плястиліна, для скульптури
Пташок, грибочків і метеликів,
Яких дбайливі пальці опісля
Вдягають у барвисту станіюлю.

А як настане Святий Вечір
І на гіллі горять свічки,
За вікнами лунає коляда
І від порога до порога
Вертеп приносить добру вість.
Усі сідають до вечері,

З господарями челядь разом,
І моляться уголос «Отче наш»...

- Ніде й ніколи не забуду
Різдва і звичаїв родинних,
Проживши навіть сотню літ,
В моїй садибі, де не була б я,
Мандрівник здаля, чи самотник,
Буде, як член родини, гостем
Святого дива, – обіцяє Катря.

СНІЖИНКИ

Хтось ходить під вікном
І просить усмішки.
Щедрість душі й серця цінніша
Від золота й самоцвітів.
Багатшим від царів слід бути,
Щоб веселився світ.

Сніжинки на рукаві, –
Щедрости взір,
Розпливаються за хвилину,
Але на час тривання
Горять неповторними формами
Нікому не знаних зір.

Це – клейноди
Для всіх, що спосібні
Пізнавати дива,
Які безустанку пливуть
З долоні небес.

Миколка й Андрій на санках,
Немов окрилені,
І Катря з ними на чолі,
Летять у казку снігову.

На Водохреща, молитовно,
Із дзбанамі в руках, ідуть
До річки, де ледовий хрест
Над ополонкою.

Отець

Тричі трираменний свічник
Занурює у воду й гасить свічі.
Усі співають радісно «Єлице»
Й несуть свячену воду до домів.

Які прещедрі звичаї
У Катриній землі! –

Перо пташине

Записує чарівними знаками
На білих сторінках.

ВЕСНЯНЕ ДИВО

Завжди про неї пишуть поеми,
Завжди оспівують пісні,
Але ніхто не зуміє віддати
Її містерії святої.

Це завжди – невичерпна криниця
Усіх високих почуттів,
І вічні запитання сіє
Якась невидима рука.

Звідкілля родиться життя,
Кружляють соки, вибухає листя?
Як зерно вміє передати
Ті самі пахощі та барви вікові?
Як діється, що після сну
Пробуджуємося в тій самій плоті,
Нездібні замінити долі
На якусь іншу?

На такі питання

Ніхто не може відповісти,
Відкинувши премудрість віковічну,
Що повсякчас годує люд
Щорічною любов'ю і красою.

Катруся йде перед вечірнею
Маїти віттар свіжим квітням;
У кошику несе тюльпани,

Лілеї й чаєві троянди,
Аби ікона Богородиці
Травневою красою сяла.

Аж ось знічев'я в брамі церкви
Посипався на неї дощ
Трояндових пелюсток,
І Роман, шкільний товариш,
Сказав: – Вітаю!

А за що
Вітав її той хлопець,
Вона ніколи не довідалась.

Є речі таємничі, без імення,
Заховані глибоко в серці
Весняних вечорів.

ДЗВОНИ

Лунає голос із дзвіниці
Потужний, радісний, святий,
Розкочується по оселях,
Полях, левадах, полонинах,
Аж по верхів'я кам'яні,
Неначе глас висот небесних,
Хорал із тисячі грудей,
Приносить світу вість блаженну:
Христос Воскрес!

Ось на церковнім моріжку
Простелений барвистий килим
Із свіч, пасок і писанок,
Барвінком кошики цвітуть,
Росу посвячену приймають
На благість юним і старим.

А побіч, там, на мураві,
Веселі ігри розгоряють:
Дівчата, й Катря серед них,
З вишиваними рукавами,
Гагілками плетуть вінок,
А юнаки будують вежу.
Роман, як сонце, на верху.

У хороводі і піснях
До півдня набігає час,
Коли додому йдуть усі,
Христосувавши довкола
Й віншуючи усім добра,
Свячене яєчко спожити.

(І завжди, коли грають дзвони
В надхненний Великодній час,
Сльоза на серце набігає:
Пригадує родинний дім,
Який життя забрало Катрі,
Зоставивши в заміні
Перо з пташиного крила).

ВЕЧІРКА

На яворах пожовкло листя,
І вже лелеки
Збираються на толоці,
Готуючися на політ
До тих країв, де вічне літо.

У Катриних товаришів
Вечірка на умі.

Мар'ян
Запрошує її, сказавши,
Що після вечерниць
Щасливо проведе до дому.

Катруся любить танцювати,
Мар'ян – хороший танцюрист.
Вони кружляють без упину,
Під захват юної юрби.
Дзвенять цимбали, бас гуде,
А скрипка плаче і сміється,
Роман – вечірки скрипалем

За північ, весь веселий гурт
Вертається під зорепадом
До своїх гнізд.

Мар'ян веде

За руку Катрю.

Хтось гадає,

Що їй миліший танець,

Аніж скрипка...

Але Катря знає,

Хто балабан, а хто орел,

Хто сокіл, хто бажант,

Поклін з усмішкою – заплата

За вечерниці.

ЗНАК

Покрова ще стояла в золотому,
Курликали під небом журавлі,
А через ніч тяжезним лантухом
Упав на землю мокрий сніг,
Покрив сади, городи, вулиці,
Дахи вдягнув у білі каптури.

Так передчасно надійшла зима
Небажаною гостею на світ.

Під вантажем такого покривала
Навпіл розчахнув люблений горіх
І став наявним знаком лихоліття,
Що опісля навідало весь край
І Черемошем сліз топило
Убоге, але праведне буття
В малій оселі.

З противних двох боків повзли на землю
Білок, зозуль і солов'їв,
Гадюки, ящури, дракони,
Що кігтями і кливаками
Кусали, шарпали і гризли
Катрусин найсвятіший світ.

Весь цвіт землі, найкраща юнь
Втікала в гущі вікові,
І ставила незвичний опір
Обом потугам непоборним,
Як Голятові Давид.

Пішли з Миколою Андрійко,
Пішли Роман і Маріян,
Безбройники безвусі, браві,
Грудьми, як лицарі щитами,
Захисники землі батьків.

ЖАХ

Тривожні дні, немов осінні листя,
Колишуться в холоднім вітрі,
Лиш ворон кряче і сміється ворог,
Гуляючи не по своїй землі,
Та пригорщами відбирає
Чужий, мозольний плодозбір,
Потом зароблений.

– Чий

Племінники в густих лісах
З повстанцями братаються?!
Беруть безвинних родичів
Зкладниками на знущання й розстріл,
Глухі на сироти благання,
Сліпі на сльози вдів, батьків.
Жахається весь Божий мир. .

Вагонами крадуть чорнозем,
Щоб десь чужі поля гноїв
І не родив героїв Україні.

Пішла Катруся до села по хліб,
Бо дома не лишилося кришини.
Її схопили на дорозі
Чужі солдати й, наче ляльку,
Метнули до повоза.

Не повідомивши батьків
І не дозволивши прощання,
Голодну, зморену й нещасну
Так, як чорнозем, у вагон замкнули
І повезли в одній свитині,
Рабиною ворожої сваволі,
Робітницею в безсердечний світ.

БРАНКИ

Минають дні і ночі, мов фантом,
Відлинули дитинство й рідний дім,
Лишивши тільки сяйво в серці.
Невже не були дійсні
Родина, друзі, свята й ігри,
Та юність, що почала розцвітати?

Катря працює цілий день
На фабриці, а спати йде
До гуртожитку з подругами,
Яких надибала подібна доля.

Де інший край, там інший звичай:
Усе, що дома називали
Безчестю й безсоромністю,
Якщо на смак і до вподоби
Розбещеним солдатам,
Дозволене, на це й війна!

Єдиною потіхою – молитва,
Яка, на диво, береже той гурт
З надією на чудотворне дійство
Від зазіхань ворожої юрби,
Бо в'януть її задуми свавільні,
Коли крізь вирване вікно уздріє
Навколішках чужих дівчат

Перед незвичним талісманом –
З двох гілок зв'язаним хрестом.

ВИРІЙ

Грядуть голодні, тужливі дні:
Мозіль на руках,
На спині свитка подерта.
Рятують дві сплетені гілки навхрест
І на диво Господнє надія.

І ось знічев'я здригнулась земля,
І з неба зійшло прокляття,
Заливши вогнем богохулий рід;
І вільні з ярма робітниці
Марять обняти своїх дорогих
По довгому часі розстання.

Дарма! Їхню землю взяв у полон
Другий ворог жорстокий!
Вісті тривожні пробили кордон,
Сльозами втопили надію.
До кого тепер притулити чоло
Чужинкам з незнаного краю ?

Розбрелися вони по різних пляях,
По різних країнах світу,
Шукаючи всюди, в поті чола,
Мотиву, щоб далі жити.

І Катря шукає із краю в край,
Несуть її юність і воля:
«Я виживу, переживу цю темінь,
Опівночі сонце засвічу!»

Постійна наснага приносять плід
Чорнозему вірній дитині.
З відвагою б'ється в далині
Серце її ластовине.

БЛАГОДАТЬ

І небо поблагословило
Катрусин труд.
З повагою пригорнула її
Чужа земля...

Тепер у дони Катаріни
Своя садиба в кучерявім саду,
Де птички «бень-те-ві»
Пробуджують на плодовитий день.

Цикади сюрчать під вечір, цвітуть
помаранчі,
Танцюють під олеандрами опалеві
метелики,
І Катря гуляє серед цитрин,
Папай, абакатів і манг.

Усі вісті доносять їй ластівки,
І листя опале, наче рідні листи
Для спраглого серця.

Намистом нанизує день за днем
Свої непомітні старання.
Без престолу й чільця – вона наче княжна
В шанобливій гостині.

Що час дорожчий від самоцвітів,
Так досвід навчає;
Катруся пам'ятає науку
І роздає призначення хвилинам,
Що сіють сяйво на далекий край,
Якого кіготь ворога загарбав
І очорнив роздвосний язик.

Більшає коло її друзів
У праці, святах і дозвіллі, –
Та розцвітає авреоля
Її невіданій землі.

ДОЗВІЛЛЯ

Дозвілля несе ластів'яче крило,
Розстеляє незнані країни.
Катрі хочеться світ пригорнути,
Його долю та звичай.

Скільки краси там і скільки болю!
Не в нас тільки прісне життя!
Блукаєш світом по славних руїнах,
Несеться лемент з обідраних хат.

Одначе легіт надносить здаля
Пісню, легенду, поезію, міт,
В плинному часі – дари віковічні,
Непідкоримі гострій косі.

Базар! У продажу – туга народу,
Іграшка з глини: кінь, жеребець,
Бубон до танцю, до сліз – окарина,
Капличка настінна, мальований хрест.

Катря прикрашує свою садибу
Тим, що добула за дрібняки;
Всі подивляють її світлицю:
«Вона багачка: килим, ляльки...»

Вона – багачка, бо відчуває
Душу споріднену в простих речах.
Усі багаті, які вбачають
Найбільшу бідність самого гроша!

ШКОЛА БІЛЯ ЛЯГУНИ

Як диво, виросла біля лягуни
Школа для бідних жителів,
Яких не минула мачуха-доля:
Замітачів перелюднених вулиць,
Прачок вельможних палаців
Серед розкішних віль над затокою,
Сміттярів, що вивозять щоранку
Весь непотріб кудись за місто,
Ще й вуличників-гульвіс,
Злодійчуків, які в парку щітками
Чистять обуву шанованим проходом,
І спритно при тому,
Витягають калитку з кишені.

Тепер вони вчаться читати й писати,
Бо рахувати навчила біда.

Директором школи, що дійствує
Від десятої до полуночі, –
Жадер, ідеаліст непоправний,
А всі вчителі-добročинці
За «простибіг», безплатно працюють.

Також і Катря між ними
Викладає граматику чужої мови

Й провадить хор.

Усі її учні –
Сопілкарі, гітаристи й бубонщики
Веселими діями радують місто
На свято Івана Христителя
Й Святого Петра-Мореплавця.

Серед глухої ночі,
Як Катря повертається додому,
На неї нападають розбишаки,
Але в ту саму мить
Довкола неї – група учнів:
– Віддай торбинку, дурню!
Не бачиш, що це – дона Катаріна,
Наша вчителька?!

Усюди треба приятеля мати...
Між учнями й учителями – дружба.

Деякі з перших вирости
Над безіменнку масу
Свого походження.
І стала кінозіркою Зе Мотта,
А Фабіано – славним гітаристом.
Вони з любов'ю згадують
Свої початки в школі
Біля лягуни.

СВЯТО ОТЦЯ МИКОЛАЯ

У Катриній садибі, часом,
Збиралася богема молодих:
Флейтистка Лявра, маляр Андрé,
Актриса Гльорія, співачка Адріяна
І балетмайстер Гелдер, –
Весела група,
Повна ідей і спільних дій,
Яка впліталася
В Катрусин творчий світ.

Щороку в неї друзі
Зі школи при лягуні,
А також молода богема,
Вечеряють на Свято Миколая,
Бо на Різдво кожен із групи
У колі своїх рідних.

Уже на Миколая в Катрі
Стоїть розкішне деревце,
Хоч не ялинка, а японська туя
З тонкими, синіми шпильками
В різдвяному одінні:
Зірки з дрібних, скляних намистин,
Ангели, жирандолі,
Пташки й звірята солом'яні.

На столі
На вишитому обрусі – вечеря,
А поруч – «від Святого Миколая»
Дрібні дарунки...

Із піяніна
Звучить предвічна коляда...

В Катрусиній уяві розцвітає
Рідне Різдво, що опісля святкує
Молитвою і спогадом,
Самотня при запаленій свічі.

ВІДЛИГА

Прилетіли з курликанням журавлі,
Під крилами привезли
На довгі роки потонулу надію
У сні зимовому.

Розказали Катрусі,
Що настала відлига,
Що тануть снігів кучугури
Й розцвітає весна,
Яку розбудили
На полях і левадах
Червоні пелюстки маків,
Як краплі святої крові.

– Земля тебе жде, Катрусю,
Ти довго барилася вдалі...
То мати кличе дитину,
Розпитує, як ти жила?
Чи гідно її представляла
В чужому гнізді,
Що тобі, чужинці, дало
Притулок і працю?

– Усе, що дісталось від мене
Землі палізандрів і пальм,
Було дарунком від тебе.

Усі мої дії, старання
Офірувало чужині
Невідоме світу ім'я.

Незадовго я прилечу
Разом з лелеками,
На гостинець Тобі привезу
Віру в предвічне цвітіння
Й дитячу любов.

ПОВОРОТ

Вітай, моє містечко
У яблуневім розцвіті садів,
Вітайте, доми, вапном побілені,
Діряві дороги,
Якими на велосипеді
Гасало колись, наче вітер,
Чорняве дівча.
Вітай, моя церкво,
Вітай, рідний доме, де нині живуть
Незнані люди,
Вітай, старий цвинтаре,
Що дав ніжний притулок
Моїм рідним!
Дитячими слізьми
Умиваю їхні могили
З похиленими хрестами.

Орися з Мар'яном живуть біля школи
До якої вони учащали.
У них тепер двойко таких янголят,
Якими Катря маїла ялинку.

Андрій і Миколка переселилися
До столиці, і там кожен з них
Зі своєю сім'єю.

- А де Роман? – питає Катруся.
- Роман поляг... Його могила
У горах, на краю ліса,
Бо часу не стало хоронити
За звичаєм...
- У нього була мати...
- Вона живе самотня, біля церкви,
Часами крізь відчинене вікно
Почуєш її гру на піяніні...

Гуляє вітер, обпадає
Рожевий яблуневий цвіт.
Не кожен зародок на Спаса
Дозріє яблуком...

У СКОРБОТНОЇ МАТЕРІ

Бути коралем у намисті Страдної,
Суницею на її грядці,
Шипшиною при її тині...

Потішити нещасну Жінку,
Якій довелося бачити Сина
Ображеного, осміяного
І страченого за ідеали
Десь на Голготі
Чи в іншому місці на світі,
Де царює нечиста рать.

– Довге життя меандрами
І кривим танцем
Щасливо добігає до русла...
І бачиться безкрає море
Останньої вітчизни,
Осяяної барвами веселки.
Усе вже завершилося...

Я думала колись:
Ти приведеш до мене внуків,
А ти принесла квіти...
Не плач, Катрусю,
Так мало статися.
Навіть як ми минемося,

Останеться весна,
Що завжди повертається:
Шумітимуть потоки,
Будуть цвісти сади і мандрувати хмари,
Родитися ягнята і герої,
Бо ця земля – плідюча з віку в вік.

Скажи це друзям,
Хай ніхто не плаче.

Які багатства береже
Її земля іскриста
В піснях, казках, легендах,
Поемах, дійствах,
У розписах на полотні,
В неказаних скарбах із дерева,
Каменю, сталі, глини...

Які тут дії прокотилися:
Руїни і могили...
Але життя – міцніш від смерти,
Не забувай, Катрусю!

Достигне жито на полях,
Доростуть женцями діти,
Бо вічно молиться за них
Оранта Свят Софії.

ДВІ КАТЕРИНИ

Перед камінним п'єдесталом
Вельможної цариці Катерини
Стоїть Катруся.

- Ми- Катерини. Ти - цариця,
А я - нащадок тих,
Яких веліло вимазати з мапи
Царське перо.
У тебе було безліч бардів,
На ласку ласих.

Я не з них,

Але люблю співати й принесла
Для тебе панегірик:

«Високо при щоглі сидить капітан.
В руці - пляшка рому, в зіниці -хула.

- Хай світ собі пропадає,
Ковтає його чорторий!
Тут море - потужна вітчизна
І тронем - цей ковчег старий.

Го-го! Я з долі кепкую,
Кепкую з аварій і гроз,
Підношу кулак до неба
За спеку, за град, за мороз.

У наві своїй переорю
Далекі, незнані моря,
Навіки світитиме навам
Моє пригодниче життя! –

Ображене небо зареготало,
Розбісилися чорти,
Голодна акула заскалює зуби...

Стрибають з палуби у хвилі шури.»

Не по серцю тобі панегірик?
Як бачиш, я з тих непокірних,
Які не послухались згинути..

Своїм ластів'ячим пером перекреслюю
Твої царські укази,
Не підніжком тобі ця земля!

На корі всіх дерев я підписую
України святий маєстат!

З М І С Т:

1. НИТКА ШОВКОВА
2. ПІД МИРТАМИ
3. ЛАСТІВ'ЯЧЕ ПЕРО
4. СЕРЕД МАКІВ
5. КРИСЛАТИЙ ГОРІХ
6. ОКРУШИНИ
7. ПОВІР'Я
8. РІЗДВО
9. СНІЖИНКИ
10. ВЕСНІНЕ ДИВО
11. ДЗВОНИ
12. ВЕЧІРКА
13. ЗНАК
14. ЖАХ
15. БРАНКИ
16. ВИРІЙ
17. БЛАГОДАТЬ
18. ДОЗВІЛЛЯ
19. ШКОЛА БІЛЯ ЛЯГУНИ
20. СВЯТО ОТЦЯ МИКОЛАЯ
21. ВІДЛИГА
22. ПОВОРІТ
23. У СТРАДНОЇ МАТЕРІ
24. СКАРБИ
25. ДВІ КАТЕРИНИ

Impresso em setembro de 2016
Nas oficinas gráficas da Contraste
Fonte Book Antiqua C.14 em Papel offset 90